ECLI:LV:AT:2025:0710.A420212023.9.L

Lieta Nr. A420212023, SKA-502/2025

Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS

Rīgā 2025.gada 10.jūlijā

[1] Senātā saņemta Valsts policijas kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2025.gada 22.janvāra spriedumu, ar kuru apmierināts pieteicējas likvidējamās AS „ABLV Bank" pieteikums un uzlikts pienākums Valsts policijai viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās atlīdzināt pieteicējai4497,71 *euro* (procesuālos izdevumus, kas radušies kriminālprocesā Nr. 11816012216 par arestētās mantas glabāšanu).

[2] Valsts policija kasācijas sūdzībā norāda, ka tiesa, vērtējot cēloņsakarību starp pieteicējai radītajiem izdevumiem un Valsts policijas lēmumiem kriminālprocesā, nav ievērojusi objektīvās izmeklēšanas principu un cēloņsakarību ir prezumējusi, ņemot vērā, ka ir bijis konkrēts procesa virzītāja dotais uzdevums (lēmums par aresta uzlikšanu mantai) un pieteicēja to izpildīja. Valsts policija atzīmē, ka līgumi, no kuriem izriet pieteicējas pienākums maksāt negatīvās procentu likmes, ir noslēgti, lai glabātu naudas līdzekļus likvidācijas procesa laikā, nevis arestētās mantas glabāšanai. Valsts policija arī uzskata, ka tiesa ir nepareizi interpretējusi Kredītiestāžu likuma 1.panta 25.punktu un 2.panta pirmo daļu un pieteicēja arī pēc licences anulēšanas saglabāja kredītiestādes statusu. Nedz Kredītiestāžu likums, nedz Kriminālprocesa likuma 365.pants neparedz īpašu kārtību arestētas mantas glabāšanai kredītiestādē, kurai notiek pašlikvidācija.

Senāts līdzīgā gadījumā ir atzinis: ja lēmums par mantas arestu ierobežo pieteicējas rīcību ar arestēto mantu un pieteicēja arestētos bezskaidras naudas līdzekļus var tikai turpināt glabāt, bet tai nav iespēju ar šiem līdzekļiem rīkoties, tieši lēmums par mantas arestu bija tas, kas šādu glabāšanu uz noteiktu laiku padarīja par pieteicējas pienākumu. Attiecīgi izdevumi par šādu līdzekļu glabāšanu vairs nav uzskatāmi par likvidācijas izdevumiem, bet gan par izdevumiem, kas radušies, izpildot lēmumu par mantas arestu (*Senāta 2025.gada 30.jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-230/2025,ECLI:LV:AT:2025:0630.A420248322.12.S, 9.punkts*).

No pārsūdzētā sprieduma izriet, ka pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam tiesa, nosakot cēloņsakarību starp procesuālajiem izdevumiem un kriminālprocesā pieņemtajiem lēmumiem, ir ņēmusi vērā vairāku apstākļu kopumu. Tiesa citstarp ir secinājusi: pieteicēja arestētos līdzekļus varēja tikai glabāt, bet ne izmantot kādā citā veidā (*pārsūdzētā sprieduma 10.punkts*). Lai gan kasācijas sūdzībā pausti iebildumi pret vairākiem no apsvērumiem, ko tiesa ir izmantojusi savā argumentācijā, neviens no šiem apstākļiem pats par sevi nav bijis izšķirošs lietas iznākumam. No kasācijas sūdzības nav saprotams, vai un kādā veidā jautājums par līguma ar Latvijas Banku noslēgšanas laiku un mērķi un par pieteicējas kredītiestādes statusu pēc Valsts policijas domām ietekmē pieteicējas pienākumu glabāt lēmumā par mantas arestu noteikto naudas līdzekļu summu, to neizmantojot citā veidā, un maksāt par glabāšanu.

Senatoru kolēģija atzīst, ka pārsūdzētajā spriedumā paustie secinājumi saskan ar Senāta atziņām līdzīgā gadījumā 2025.gada 30.jūnija spriedumā lietā Nr. SKA-230/2025 unšie kasācijas sūdzības iebildumi nerada šaubas par lietas iznākuma pareizību.

[3] Kasācijas sūdzībā norādīts: tiesas nostāja, vai Ministru kabineta 2011.gada 27.decembra noteikumi Nr. 1025 „Noteikumi par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem un arestēto mantu” ir piemērojami bezskaidras naudas gadījumā, atšķiras dažādās lietās un nav vienota. Valsts policija arī atkārto līdzīgās lietās paustos argumentus, ka tai nav tiesību bezskaidras naudas līdzekļus glabāt Valsts kasē.

Senatoru kolēģija norāda: šie iebildumi neliecina par tiesas kļūdām pārsūdzētajā spiedumā. Kā tas norādīts jau kasācijas sūdzībā, tiesa izskatāmajā lietā nav piemērojusi minētos Ministru kabineta noteikumus, kā arī nav norādījusi uz nepieciešamību arestēto mantu nodot glabāšanai Valsts kasē. Turklāt Senāts jau ir norādījis: tas, cik pareizs un pamatots ir kriminālprocesa virzītāja pieteicējai dotais uzdevums, nav administratīvajā lietā pārbaudāms jautājums, lemjot par kriminālprocesā radītu procesuālo izdevumu atlīdzināšanu. Kriminālprocesa virzītāja lēmumu pārbaude ir veicama Kriminālprocesa likumā noteiktajā kārtībā (*Senāta 2025.gada 30.jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-230/2025,ECLI:LV:AT:2025:0630.A420248322.12.S, 10.punkts*).

[4] Apkopojot minēto, senatoru kolēģija atzīst: kasācijas sūdzībā minētie iebildumi nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu. Lietai arī nav nozīmes judikatūras veidošanā. Tādējādi kasācijas tiesvedību šajā lietā ir atsakāms ierosināt.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.^{1}panta otrās daļas 2.punktu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar Valsts policijas kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2025.gada 22.janvāra spriedumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore V. Kakste Senators E. Darapoļskis Senatore L. Slica